

3. neděle velikonoční, C, *Benediktin, Milý Walafrido, s. 245*

Zkusme si představit celou scénu: vzkříšeného slavnostního Krista, padlého Petra, trojnásobnou otázku „miluješ mě?“

A trojnásobné vyznání lásky završené tou nejkrásnější modlitbou:

„Pane, Ty, víš všechno – ty víš, že Tě miluji!“

V duchovním životě jsou období a chvíle, kdy člověk i přes nejlepší snahu není schopen říci Pánu se svatým Petrem „ty víš, že tě miluji“.

Máme o sobě příliš mnoho pochybností.

Modlitba bývá brzděná strachem.

V takových dobách a takových chvílích je třeba,

abys říkal tu první část modlitby svatého Petra: „Pane, Ty víš všechno“.

Opakuj to znovu a znovu, dokud náš Pán sám působením

Božského Utěšitele Ducha svatého ve tvém nitru neučiní,

abys byl schopen říci i tu druhou polovinu: „Ty víš Pane, že Tě miluji.“

Modli se, jak můžeš, ne tak jak nemůžeš.

Když se nutíš modlit se, jak nemůžeš,

namáháš duševní síly a přivozuješ si jistý druh duchovního vyčerpání.

Jeden starý mnich, duchovní otec mnohých se svěřil,

že protrpěl několik let úplné duchovní temnoty,

poznávané hroznými pokušeními a zdánlivou neschopností se modlit.

Během této doby temnoty byl tento drahý mnich schopen pouze jediného.

Seděl tak klidně, jak jen mohl,

svíraje v rukou obrázek svaté Terezie od Dítěte Ježíše.

Žádná slova. Žádné myšlenky.

Celá jeho modlitba spočívala v tom, že držel obrázek této malé karmelitky. Jednoho dne, zcela nečekaně, byla temnota pryč. Tento mnich se najednou octl tak úzce sjednocen s naším Pánem ve světle, jako by se horlivě modlil po celou dobu té strašné duchovní noci. A on se opravdu modlil. Modlil se bez myšlenek a beze slov, s pohledem upřeným na obrázek čtyřiadvacetileté učitelky církve, která napsala:

„Když zpívám o štěstí Nebe, o věčném vlastnění Boha, nepocit'uji z toho žádnou radost, neboť zpívám jednoduše o tom, v co chci věřit. Je pravda, že někdy osvítl temnotu tenounký sluneční paprsek, to pak zkouška na okamžik ustane, ale poté místo aby mi vzpomínka na tento paprsek udělala radost, učiní mou temnotu ještě hustší.“

Proto se modli modlitbu svatého Petra, jak jen můžeš:

„Pane ty víš všechno!“

A pros svatou Terezii od Dítěte Ježíše a svaté Tváře, aby pro tebe vyprosila milost lpět na naději,

dokud nebudeš schopen říci slova se svatým Petrem:

„Pane, ty víš, že tě miluji.“

3.neděle velikonoční, 1.čtení, AUTORITA A BOŽÍ MOC

„Více je třeba poslouchat Boha než lidi.“

Bohužel se dnes autority a lidé nebojí Boha,
ale jen mainstreamových médií a globalistických vůdců.

Satan falšuje autoritu Boží.

Autoritu má jen ten, kdo pod autoritou žije.

Ježíšovou smrtí nastal soud nad tímto světem.

Stupně autority:

- přímé
- delegované

Přímé autority:

1. Bůh sám

2. Autorita Božího Slova

Denně se máme podřizovat Božímu Slovu, svou mysl...

Všechno se dnes relativizuje.

Papež Benedikt XVI. varoval před diktaturou relativismu.

Svoji vlastní lidskou tradici nesmíme vyvyšovat nad Boží Slovo.

3.Svědění

Svědění má být formované Božím Slovem a osvícené Duchem Sv.

Delegované autority:

Žádná z delegovaných autorit není absolutní

a nesmí být vyvýšena nad Boží Slovo a naše svědomí.

Nikdy nemohu jít proti svému svědomí.

Druhy autority:

1.Autorita nad zlem u sebe sama

2.Autorita u všech, nad kterými mám

legitimní autoritu z hlediska lidského a duchovního

Farář ve své farnosti, otec ve své rodině

má zde legitimní autoritu nad veškerým zlem.

Delegovaná autorita je vždycky autoritou ochranou a osvobozující,

ne utlačující, ne direktivní, ne manipulativní. Direktivní je vůči zlu, ne lidem.

3.neděle velikonoční, C

Nevíme, proč se apoštolové po Velikonocích, při svém návratu do Galileje, vrátili k rybolovu, k jejich původnímu stylu života.

To asi není tak důležité.

Důležité je, že do této situace vstupuje Pán, do té situace jejich každodenní práce, tam, kde ho vlastně nikdo nečeká.

Od chvíle svého Zmrtvýchvstání bude s námi při všem a ve všem, co konáme.

Jen musíme mít oči víry a lásky otevřené, abychom Ho viděli.

Ten neúspěch nočního rybolovu je vlastně přípravou na setkání s Ním, které vyústí v nové pozvání k následování.

Ježže učedníci Ježíše, stojícího na břehu, nepoznají.

Jsou plni sebe, možná ještě zklamáni, a také plni pocitu neúspěchu po tom nočním rybolovu.

Je to sám Ježíš, který vstupuje jako první do dialogu s nimi.

A něco žádá: Jestli nemají něco k jídlu.

Vlastně je prosí o pomoc.

A když řeknou, že nemají, dá jim důležité světlo:

Hoďte síť na pravou stranu lodí, tam ryby najdete.

Najednou jakoby těmi slovy, kterými připomene jejich povolání a poslání.

Na začátku, kde je právě u rybolovu povolal.

Když ta slova poslechnou, tak se všechno změní.

Právě poslušností Ježíšovu slovu se mění náš život a stává se plodným.

Jan pozná, že je to Pán a Petr se vrhá do vody.

Každý reaguje podle svého charakteru a své povahy.

Pak, při společném jídle, už všichni poznají, že je to Pán.

Možná podle toho, jak lámal chléb.

Vrcholem celého úryvku je trojí Ježíšova otázka Petrovi:

Miluješ mne?

Nejprve se Ježíš ptá: Miluješ mne víc, než ti zde?

Jako by chtěl uvést na pravou míru Petrovu pýchu a domýšlivost, ve které si možná myslel, že je lepší než ostatní.

Tou druhou otázkou ho zve k důvěře.

Aby Ho mohl milovat, musí Mu důvěřovat.

A tou třetí ho definitivně uzdravuje z jeho bolesti a výčitek z toho zapření.

Petr ví, že ho Ježíš miluje, a proto může na tu lásku odpovědět.

Protože naše láska je odpovědí.

A nově přijímá poslání být služebníkem a pastýřem Pánových ovcí.

Jeho pastýřská péče má být založena na těch dvou pilířích:

na lásce ke Kristu a na následování Krista.

A pak je ta péče a služba v duchu Ježíše,

jediného dobrého pastýře ovcí.

Ježíš se ptá Petra na lásku, přikazuje práci a slibuje kříž.

Láska, práce a kříž nemohou být jedno bez druhého, pokud mají být prostředkem k oslavě Boží a spáse lidí.

Ježíš se ptá Petra na dvojí druh lásky: přátelskou a obětavou.

Jsou lidé, kteří se o druhé zajímají, ale neobětují se pro ně.

A naopak jsou lidé, kteří se o druhé starají,

ale nezajímají se o ně.

V lásce musí být zájem o druhé i oběť pro ně.

3.neděle velikonoční, C

Ježíš za nás umírá na kříži nejen proto, aby nám dokázal svou lásku, ale také proto, abychom ho my sami mohli milovat.

Láska totiž není přirozená ctnost, ale nadpřirozená ctnost.

Petrovo vyznání lásky před Ježíšovým utrpením

klade důraz především na vlastní já,

a proto také Ježíš toto velkodušné vyznání nepřijímá.

Nezakládalo se totiž na pravdě, ale na citech.

City lásku provází, ale nejsou jejím středem a neurčují její podstatu.

Ve vyznání lásky před Ježíšovým utrpením

se Petr odvolává ke znalosti vlastního nitra

a sám ze sebe dělá zdroj lásky k Ježíši.

Hřích Petrovi ukázal, že jeho láska je pouze sdílením té lásky, kterou od Ježíše přijímá.

Hřích zapření se u Petra projevil jako šťastná vina.

Díky hříchu Petr pochopil, že nemůže dát Ježíši naprosto nic, pokud nepřijme jako dar samého Ježíše.

Hřích se stal Petrovi vysokou školou důvěry a lásky k Ježíši.

Naše láska k Ježíši je navzdory našim lidským nevěrnostem a hříchům možná.

Když klopýtáme přes vlastní slabosti, doléhá na nás pokušení prohlásit, že nejsme schopni a hodni milovat Ježíše,

jsme pokoušeni, abychom se domnívali,

že Ježíš pohrdá naší ubohou láskou

kvůli našim hříchům, kvůli našemu zapírání Místra.

Nic nesprávnějšího se nám nemůže přihodit.

Prosme o hlubokou víru,

že Ježíš potřebuje právě dnes naši ubohou lásku,

které jsme dnes schopni.

3. neděle velikonoční, C

„Více je třeba poslouchat Boha než lidi“.

Z čeho vychází takové rozhodnutí? Kde je bojiště našeho života?

Jak může člověk zpochybnit všechno, co je v lidském životě tak potřebné?

Bojiště našeho rozhodování je v srdci.

Nestačí jen ústy vyznávat, ba ani nestačí konat vnější skutky,

je třeba vnitřní rozhodnutí, rozhodnutí srdce.

Rozhodnutí o tom, že Bůh je JEDINÝ v mém životě.

Pak všechno ostatní má až druhé místo

a pak mohu z celého srdce říci to, co jsme slyšeli, že řekli apoštolové.

Taková láska ovšem nepřichází hned, musíme se jí po celý život učit.

Pak budu ochoten i *„vztáhnout ruce, aby mě jiný převázal a vedl kam nechci“*. To je vrchol vydanosti.

Ježíš sám v Getsemanské zahradě dal své ruce těm, kdo ho přišli zajmout.

Můžeme vidět, že právě On je v zahradě pánem situace.

Všichni ostatní, celý zástup s meči a holemi,

včele s Jidášem jsou jen svědkové toho,

že se Ježíš sám dává do rukou těch, kdo ho přišli zajmout.

Ježíš jim ukazuje cestu i v obyčejných denních starostech:

„Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete“.

Všude se odehrává zápas mezi poslušností Bohu a svévolí.

Kdo je Pánem mého srdce? Jsem to já sám nebo se snažím, aby to byl On?

Chci-li, aby to byl On, budu při každém rozhodování se slyšet Jeho otázku:

„Miluješ mě? Miluješ mě více než tito?“

Potíž bývá v tom, jsem-li ochoten poslechnout.

Ale mnohem větší potíž je v možnosti rozhodnout se.

Jsme vlečení svými chutěmi, touhami a žádostmi,

jsme pod vlivem názorů a příkladů druhých a jednáme úplně bez rozmyslu.

Jednáme, aniž se rozhodujeme, jsme jak bezhlavé stádo,

které jde za nejsilnějším hlasem. Někdy z televize, někdy z našeho břicha

či jazyka. Buďme tedy bdělí, nespěme, rozhodujeme se před každým

jednáním, před každým slovem, před každou myšlenkou,

která projde naší hlavou a chtěla by se tam usadit.

3.neděle velikonoční, C, Zjevení na břehu jezera, učedníci v lodi

Zázračný rybolov a setkání Vzkříšeného s učedníky se odehrává v Galileji u jezera, na místě častých setkání během Ježíšova veřejného působení.

Nyní, po Mistrově smrti a zmrtvýchvstání, nejde pouze o jakýsi návrat k minulosti, o romantické vzpomínky na společně prožité chvíle.

Toto setkání již probíhá v nové perspektivě.

Jde totiž o střet učedníků žijících na této zemi s oslaveným a navěky žijícím Božím Synem.

Každé setkání s Ježíšem je střetem s Věčně Živým.

Svou modlitbou se dotýkáme dimenze přesahující čas, dotýkáme se věčnosti.

Tuto pravdu o věčném rozměru naší modlitby dobře podtrhuje Ježíšovo setkání s učedníky na břehu jezera.

Odehrává se jakoby ve dvou světech, ve dvou prostorech.

Na jedné straně se učedníci ocitají na otevřené hladině, na místě nestálém, proměnlivém a nebezpečném.

Mořské hlubiny jsou podle židovského chápání sídlem člověku nepřátelských mocností.

Ryby byly pokládány za bytosti vězněné zlými silami.

Na druhé straně je Ježíš, který stojí

na břehu, na pevné půdě, na místě bezpečném a stálém.

Pozorujeme zde jakoby obrácení prostoru ve vztahu k pozemskému životu.

Před svou smrtí pobýval Ježíš se svými učedníky často v lodi.

V ní odpočívá, spí, z lodi vyučuje.

Za svého pozemského života sdílí úděl svých učedníků

a přebývá s nimi na tomto nestálém, proměnlivém a nebezpečném místě.

Obrácení prostoru znamená v této evangelijní perikopě změnu času.

Ježíš dosáhl břehu věčného života a dospěl na stálé místo, k Otcí.

Právě z tohoto nového bezpečného místa se ukazuje svým učedníkům, kteří se zatím plaví po vodě.

Od nynějška bude své učedníky z tohoto místa doprovázet.

Ze břehu je vybízí k lovu na otevřeném jezeře,

k pokračování poslání, které začal on sám.

Vyzývá je, aby vytažovali lidi z propastných hlubin,

z otroctví zlých mocností a ze smrti: *od nynějška budeš lovit lidi.*

Když učedníci žasnou nad zázračnou plodností své práce – neúměrnou k vynaloženému úsilí, poznávají přítomnost zmrtvýchvstalého Pána. Po vykonané práci na jezeře pak i oni směřují ke břehu, na místo stálé a bezpečné, kde na ně čeká Ježíš s posílněním, s pozváním ke stolu. Jako by toto evangelium představovalo živý obraz církve. Ukazuje její přítomnost na moři světa v současnosti a její eschatologický rozměr, její směřování k věčnosti, kde Ježíš přebývá po Otcově pravici.

Upřeme svůj zrak na Ježíše, který stojí na pevném břehu. Kéž nás zbytečné starosti, práce, boj o existenci, i lidskou lásku nebo zápas se slabostmi a hříchem neuzavřou věčnému životu.

Zásadním cílem našeho života je následovat Ježíše na věčnost.

Jaké jsou naše touhy při modlitbě?

Chceme prožívat věci časné tak,

abychom neztratili věčné

nebo chceme spíše naopak prožívat věci věčné tak,

abychom neztratili něco z věcí časných?

3. neděle velikonoční, C, Zjevení na břehu jezera, učedníci v lodi (kratší verze předchozího) Ježíš na druhém břehu

V setkání s Ježíšem nejde o jakýsi návrat do minulosti, o romantické vzpomínky na společně prožité chvíle. Toto setkání již probíhá v jiné, eschatologické perspektivě. Jde totiž o setkání učedníků žijících na této zemi s oslaveným a na věky žijícím Božím Synem. Každé naše setkání s Ježíšem je setkáním s Věčně Živým. Svou modlitbou se dotýkáme dimenze přesahující čas, dotýkáme se věčnosti.

Setkání na břehu jezera se odehrává ve dvou světech, ve dvou prostorech. Na jedné straně se učedníci ocitají na otevřené hladině, na místě nestálém proměnlivém a nebezpečném. Mořské hlubiny jsou sídlem člověku nepřátelských mocností. Ryby byly pokládány za bytosti vězněné zlými silami. Na druhé straně je Ježíš, který stojí na břehu, je na pevné půdě, na místě bezpečném a stálém.

Před svou smrtí pobýval Ježíš se svými učedníky často v lodi. V ní odpočívá, spí, z lodi vyučuje. Za svého pozemského života sdílí úděl svých učedníků a přebývá s nimi na tomto nestálém, proměnlivém a nebezpečném místě. Obrácení prostoru znamená v této evangelijní perikopě změnu času. Ježíš dosáhl břehu věčného života a dospěl na stálé místo, k Otci. Právě z tohoto nového bezpečného místa se ukazuje svým učedníkům, kteří se zatím plaví po vodě. Od nynějška bude své učedníky to tohoto místa doprovázet. Ze břehu je vybízí k lovu na otevřeném jezeře, k pokračování toho poslání, které začal On sám. Vyzývá je, aby vytahovali lidi z propastných hlubin, z otroctví zlých mocností a ze smrti: *Od nynějška budeš lovit lidi.* Když učedníci žasnou nad zázračnou plodností své práce – neúměrnou k vynaloženému úsilí, poznávají přítomnost zmrtvýchvstalého Pána. Po vykonané práci na jezeře pak i oni směřují ke břehu, na místo stálé a bezpečné, kde na ně čeká Ježíš s posilněním, s pozváním ke stolu.

3.neděle velikonoční, C, Práce v noci

Protože učedníci pracují bez Ježíše, v noci, *nic neulovili*.

„Práce v noci“ má v evangeliu vždy mimořádně závažný význam.

(Jan poznamenává, že) když Jidáš opouštěl během poslední večeře horní místnost, byla noc. Práce v noci, tj. konaná bez světla – Krista, je neúčinná.

Noc je časem působení zlého ducha:

když v podobenství o pleveli lidé spali,

přišel nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel.

Ježíš prohlašuje: *Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.*

Protože se také učedníkům pracujícím v noci nedostávalo „světla“, nic neulovili.

Neplodnost noční práce je přerušena na úsvitu, kdy přichází Ježíš:

Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu.

Svítání – východ slunce představuje biblickém jazyku nadcházející spásu.

Přicházející Ježíš je Sluncem, které prozařuje noční temnoty.

(Proto oltář i kostel s oltářem je směrem k východu.

Proto kněz slouží směrem k východu. Proto oltář „čelem k lidem“ je nesmysl).

Když se na hoře Tábor před zraky svých učedníků proměnil,

Jeho tvář zářila jako slunce a Jeho šat byl oslnivě bílý.

(Pro slitování a milosrdenství našeho Boha

nás navštívil (Slunce) Vycházející z výsosti,

aby se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti,

a uvedl naše kroky na cestu pokoje).

Dát smysl své práci sami nemůžeme,

a tím méně to platí o práci apoštolské.

Lidské úsilí bez Boha nepřináší plody, stává se noční prací:

Žl 127: *Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo jej staví.*

Když nestřeží město Hospodin, marně bdí strážce.

Marné je vám vstávat před ránem

a pracovat až dlouho do večera, jíst chléb námahy,

sám ho dá i za spánku svým milým.

3.neděle velikonoční, C, Práce na Ježíšův příkaz

Když Ježíš přichází k učedníkům,
obrací se na ně velice srdečným oslovením: *děti*.
Tímto vroucím slovem se chce dotknout
bolestných zkušeností zmatku, pocitu viny a bezradnosti v jejich srdcích,
které se přihlásily o slovo během Jeho utrpení.
Nekárá je, ale chce je povzbudit na duchu a potěšit.
Starostlivě a něžně se jich ptá: *Děti, nemáte něco k jídlu?*
Srdečným tónem je povzbuzuje k tomu,
aby ještě jednou rozhodili sítě,
a to na místě, které jim sám určí – na pravé straně lodi.
V jazyku Bible znamená pravá strana místo požehnání.
Ačkoli těmi, kteří vynaloží práci, jsou učedníci,
pánem lovu je Ježíš – ten jej řídí.
On určuje místo a čas práce.
Jejich námaha by sama o sobě nevedla k ničemu.
Její plody závisejí zcela na Něm, a proto mu zcela patří.
Počet sto padesát tři ryb vykládají exegeté jako symbol plnosti.
Tehdejší zoologové měli za to,
že v přírodě existuje přesně oněch sto třiapadesát druhů ryb.
Rybolov apoštolů je tedy univerzální, všeobecný.
Právě jeho hojnost symbolizuje nadcházející plnost času.
V jakémkoli poslání a práci pro Ježíše se musí setkat dva prvky:
naše námaha a práce a Pánův pokyn.
V situaci malé účinnosti, nebo dokonce přímo zbytečnosti svého působení
bychom měli – raději než propadnout znechucení –
podrobit motivy svého jednání duchovnímu rozlišování
a ptát se, zda pracujeme v čase a na místě určeném Kristem
Beze Mne nemůžete činit nic!

3.neděle velikonoční, C, Je to Pán

Jan jako první poznává Ježíše stojícího na břehu.

On také jako první při pohledu na prázdný hrob uvěřil ve zmrtvýchvstání.

Postoj Jana, který sám sebe označuje za *učedníka, kterého Ježíš miloval*,

poukazuje na souběh dvou skutečností v životě víry: poznání a milování.

Zkušenost, že je člověk milován, vede k hlubšímu poznání milované osoby, a naopak dokonalejší poznání vyvolává větší touhu být milován.

V evangeliu sv. Jana zjevuje Ježíš svůj vztah k Otci jako vztah poznání a lásky.

Ve sdílení Syna a Otce obě skutečnosti – poznání a láska – splývají.

Poznání je láskou a láska poznáním.

Syn miluje Otce dokonalou láskou, protože ho dokonale poznává.

Dokonalé poznání je pak možné díky dokonalé lásce.

V nás jsou tyto dvě skutečnosti vždy odděleny:

nedokážeme dokonale milovat, protože poznáváme jen „jakoby v zrcadle“,

a naše poznání je na druhé straně omezováno naší nedokonalou láskou.

Teprve na věčnosti se obojí sjednotí.

Jaká byla Petrova reakce, když zaslechl, že *je to Pán*?

Přehodil si plášť, byl totiž svlečen.

Ve svých bezprostředních reakcích se Petr nijak nezměnil:

je to stále tentýž vznětlivý, horkokrevný a prudký muž.

Ježíšova přítomnost mu v první řadě připomíná nahotu,

a ta v jazyku Bible znamená lidskou hříšnost, nedůstojnost a zahanbení.

Také Adam byl zahanben a styděl se za ni, když na něho Bůh zavolał: *Kde jsi?*

Ve Zjevení pak Svědek věrný a pravdomluvný

povzbuzuje církevní obec v Laodiceji:

Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přechištěného, a tak zbohatl;

a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu. (Zjev 3,18).

Vědomí vlastní hříšnosti nevede Petra k tomu,

aby se před Ježíšem skryl,

jak se o to pokoušel v ráji Adam,

ale právě naopak mu velí spěchat k Pánu.

Po hříchu trojího zapření

konečně objevuje svého Mistra jako zdroj milosrdenství.

3.neděle velikonoční, C, Pojďte jíst

Ačkoliv apoštolové přijímají Ježíšův pokyn a znovu vyjíždějí na otevřenou hladinu k lovu, není práce na jezeře jejich věčným určením a bude mít svůj konec. Učedníci dosahují břehu aby i s bohatými plody svého poslání navždy opustili toto nestálé místo.

„Na břehu“ – na věčnosti –

je bude u stolu očekávat vzkříšený Pán s připraveným posilněním.

Nejsou však zváni pouze k tomu, co připravil Ježíš,

nýbrž vzhledem ke splněnému poslání

přispívají k hostině svým dílem také oni.

Prosme o touhu po nebi, po věčném životě.

Prosme o vědomí, že svou současnou prací

přispíváme svým dílem k věčné hostině s Ježíšem.

Modleme se, aby náš vědomý život „pro nebe“

daroval smysl celému našemu pozemskému životu,

našemu zápasu s vlnami a noční temnotou,

aby dával smysl našemu úsilí a práci.

Společné stolování učedníků

se zmrtvýchvstalým Ježíšem na břehu Tiberiánského jezera

symbolizuje dále také Eucharistii.

To, na čem jednou budeme mít plnou účast, lze v předjímání okusit už dnes.

Oním místem skutečného setkání učedníků se Vzkříšeným zde na této zemi

je totiž Eucharistie. Na ni přinášejí učedníci námahu své práce.

Ježíš ji přijímá, posvěcuje a začleňuje do nebeské hostiny.

Tak získává naše účast na Eucharistii eschatologický rozměr:

je příslibem nebeské hostiny, kterou Ježíš svým učedníkům zaslubuje:

A vy jste ti, kdo se mnou v mých zkouškách vytrvali.

Já vám uděluji království, jako je můj Otec udělil mně,

abyste v mém království jedli a pili u mého stolu;

usednete na trůnech a budete soudit dvanáct pokolení Izraele (Lk 22,28-30).

Hle, Beránek Boží...

Blahoslavení, kdo jsou pozváni k svatební hostině Beránkově...

Pane, nejsme hoden, abys vešel pod mou střechu,

ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.

3.neděle velikonoční, C, sv. Jan Zlatouústý

Neexistuje žádný lepší prostředek,
s jehož pomocí můžeme být spojeni s Kristem než konat Jeho vůli.
Jeho vůle nespočívá v ničem jiném než v dobru našich bližních.

„Petře,“ ptá se Pán, „miluješ mě?“ A odpovídá: „Pas mé ovce“. (Jan 21,15),
a touto trojí otázkou, kterou se na něj obrací, mu Kristus jasně ukazuje,
že pást ovce znamená osvědčit lásku.

To není řečeno pouze kněžím, ale každému z nás,
ať už je mu svěřeno sebemenší stádce.

Vždyť i to nejmenší stádce není možné zanedbávat, protože „*můj Otec*“,
říká Pán, „*v nich má zalíbení*“ (Lk 12,32).

Každý z nás má jednu ovečku.

Snažme se ji vodit na dobrou pastvu.

Hned jak člověk ráno vstává ze svého lůžka má svými slovy i činy
usilovat o jediné – aby se jeho dům a jeho rodina upevňovala ve zbožnosti.
Opravdu žije pouze ten, kdo žije pro druhé.

Kdo žije pouze sám pro sebe a druhými pohrdá a nestará se o ně,
je na světě zbytečně, není to člověk a nepatří k lidskému rodu.

Kdo hledá prospěch svých bližních, nikomu neškodí,
se všemi má slitování a všem podle svých sil pomáhá,
nepodvádí, nepřivlastňuje si to, co patří druhým, nepronáší křivá svědectví,
varuje se neřestí, osvojuje si ctnosti, modlí se za své nepřátele,
oplácí dobrem těm, kdo se k němu chovají špatně, nikoho netupí,
nezlořečí, i kdyby byl tisícovým způsobem vystaven zlořečení:
hledáme-li pouze svůj vlastní prospěch,
nebudou z nás mít prospěch naše bližní.

sv. František Xaverský

Prosím vás, abyste všechny své úkoly zcela zakotvili v Bohu a nedůvěřovali své moci, svému vědění ani lidskému mínění.

Za tohoto předpokladu vás mohu považovat za dostatečně ozbrojené proti velikým duchovním i tělesným protivenstvím, která na vás mohou dolehnout.

Bůh podporuje a posiluje pokorné, především pak ty,

kdo se nebojí pohlédnout na své velké i malé slabosti jako v jasném zrcadle,

a uznají, že nad nimi nemohou zvítězit.

Když takoví lidé vidí, že jsou kořistí útrap,

kteřé přesahují všechno, co dosud poznali,

nic je nemůže ohrozit, protože veliká důvěra, kterou chovají k Bohu,

je jejich jistotou, že bez Jeho dovolení a schválení se jim nic nemůže stát.

sv. Řehoř Veliký

Síla obrácení spočívá v žáru lásky,

který do našich srdcí vlévá Duch Svatý.

O tomto Duchu je psáno, že je odpuštěním hříchů.

Když navštěvuje srdce spravedlivých,

očisťuje je svou mocí od veškeré nečistoty způsobené jejich hříchy,

a jakmile vstoupí do jejich duše,

vyvolává v ní posvátný odpor k hříchům a lásku k ctnostem.

Působí, že duše začíná nenávidět, co dříve milovala,

horoucně miluje, co jí dosud nahánělo hrůzu,

a mocně vzdychá po prvním i po druhém.

Uchovává si v paměti, že – ke svému odsouzení

– milovala zlo a nenáviděla dobro, které nyní miluje.

Vždyť kdo by se odvážil tvrdit,

že by nějaký člověk, byť by byl obtížen všemi možnými hříchy,

mohl zahynout, navštíví-li ho milosti Ducha Svatého?

sv. Terezie z Lisieux

Prosté duše nepotřebují složité prostředky.

Protože já k nim patřím,

dal mi Ježíš jednou ráno při díkůčinění jednoduchý prostředek,

jak mohu plnit své poslání.

Dal mi porozumět následující slovům písně písní:

„PŘITAHUJ MNE A POBĚŽÍME po vůni tvých mastí.“

Ježíši není nutné říkat:

„Tím, že přitáhneš mne, přitahuj i duše, které miluji!“

Tato prostá slova: „Přitahuj mne“ stačí. Pane, chápu to.

Když se duše nechala zajmout *opojnou vůní tvých mastí*, nemůže běžet sama.

Všechny duše, které miluje, jsou přitahovány za ní.

Toto se děje nenuceně, nenásilně,

je to přirozený důsledek toho, že je k tobě přitahována.

Musíme sa vrátit' k tomu, čo je dôležité:

Bohu, modlitbe, Eucharistii, spovedi, evanjeliovej pravde.

Cirkev nie je humanitárna organizácia. Sú to dvere k večnému životu.

Cirkev nemá potešiť svet. Má sa obrátiť, otvoriť brány večnosti.

Bez neba je všetka naša práca márna.

„Najväčšou chudobou je strata Boha.

Najhorším násilím je odmietnutie hovoriť o večnosti.

Ak nežijeme pre nebo, žijeme v zúfalstve.

Nebojíme sa toho, že nás prečítajú. Bojíme sa smutku.

Kristus zachránil svet s dvanástimi apoštolmi, nie s davom.

Ježiš Kristus je živý Boh.

Cirkev nie je aktivistický klub, je to Archa spásy.

Večný život nie je fantázia, je to účel, pre ktorý sme boli stvorení.

3. neděle velikonoční, C, Nábor pronásledovatelů, 1.čtení

O Velikonocích nelze moralizovat.

Dokud Ježíš vyučoval, nabádal, káral, podněcoval, přikazoval, zakazoval, vybízel a varoval, bylo možné parafrází jeho slov křesťany ponoukat k činu.

Ale jak si poradit s úryvky Písma,

kdy se Pán prostě jen ve slávě ukazuje učedníkům.

Přijde na břeh, zeptá se jich, jestli nemají něco k jídlu,

a když nemají, pošle je rybařit, mezitím rozdělá oheň,

a když se rybáři vrátí, řekne jim: „Pojďte snídat.“

Kazatel může být bezradný nad tou absencí moralizujících mouder

a křesťan taky. A kdo by si chtěl pomoci zbožnou literaturou,

zjistí, že i ona obsahuje nejčastěji rady, jak uchopit sebe sama –

tj. různé psychospirituální příručky, návody na život s pomocí evangelia, ale skoro vůbec se nezabývá Bohem.

JK staví učedníky do středu svého zájmu, stará se o jejich všednodenní potřeby.

Zde je první podnět k uchopení velikonoční doby:

Bůh tě učinil středem své pozornosti, učíš ho středem své.

Už v SZ bylo přikázání „miluj Boha“, „miluj bližního“, ale jak a proč vlastně?

Přikázání samo mi nedá sílu podle něj jednat.

Potřebuji být proměněn láskou samou.

Je těžké být pozorný vůči tomu, kdo si to na mně vynutí přikázáním.

Je snazší být pozorným vůči tomu, kdo mě zahrne svou pozorností.

A takto si duši získává zmrtevýchvstalý Pán.

Velikonoční jásavé emoce se dostaví možná opožděně nebo nikdy,

ale vědomí, že mě Bůh, když se válím v bídě nedošlápne,

že mě, když jsem nalomenou třtinou, nedolomí,

vědomí, že mi ve chvíli, kdy čekám pokárání, řekne:

„Pojď snídat.“ může proměnit srdce.

Pokud tohle poznání doputuje až do mého srdce,

budu Bohu věnovat pozornost ne protože to po mně chce,

ale protože chci věnovat pozornost někomu, kdo ji tak moc věnuje mně.

Pokud se Bůh zabývá mnou, ne jako kontrolor,

ale jako ten, kdo stane u mých břehů a pozve mě na snídani,

pak už se nemusím tolik zabývat sebou.

Můžu věnovat pozornost jemu. Mohu ji věnovat lidem.

Objevím svobodu od sebe sama, jež je počátkem té radosti,

kteřá pak přitahuje nevěřícího člověka ke křesťanství víc než spousty slov.

3. neděle velikonoční, C, Nábor pronásledovatelů, 1.čtení

Kdybych chtěl dělat práci, po níž je ve světě rostoucí poptávka, stal bych se pronásledovatelem křesťanů.

Je to lukrativní zaměstnání.

Ve více než šedesáti zemích jsou křesťané pro svou víru v Krista šikanováni státem a i leckde jinde ve světě se nabízejí pracovní příležitosti pro statečné muže, kteří cítí povolání vypalovat kostely, znásilňovat ženy a střílet děti.

Vskutku veliká je ve světě poptávka po těch, kdo by potřeli zhoubu jménem křesťanství, po hrdinech, kteří by z tváře země odstranili všechny ty hanebné následovníky nazaretského Mistra, kteří se odvažují dělat takové nehorázné věci, jako že se modlí, anebo jako zavražděné Misionářky lásky v Jemenu – ošetřují muslimy nakažené leprou, které nikdo jiný ošetřovat nechce.

Každé čtyři hodiny položí někde na této zemi někdo pro Krista svůj život.

A pokud bychom připočetli všechny ty, kdo pro něj ztrácejí práci nebo společenské postavení a stávají se občany druhé kategorie, pak bychom došli ke stovce milionů pronásledovaných.

Být pronásledovatelem křesťanů je lukrativní práce, a také perspektivní a mnohotvárná – stačí si jen vybrat,

zda být spíše dozorcem v severokorejském koncentračním táboře, vojákem na Blízkém východě, anebo zákonodárcem v Evropském parlamentu.

Ano, kdybych chtěl být i já opravdu smutný, vztekem zmítaný a frustrovaný člověk, stal bych se hned zítra pronásledovatelem křesťanů.

Není rychlejší cesta, jak si zničit zdraví.

Pronásledovatelům nabíhají na čele tepny a do oka se jim dostává tik,
tváře jim rudnou od hněvu a nosy od lahve,
a jejich těžká práce je přivádí k tomu,
že se stávají nakonec alkoholiky...
anebo ještě hůř: křesťany.

Vždyť jak nesmírně užírající musí být ten pocit,
že svým ubližováním ve skutečnosti nemohou ublížit,
že svým pronásledováním nikdy nemohou
zničit zdroj křesťanovy radosti.

Je to tak už od počátku. Dnes jsme to slyšeli.

Kristovi učedníci jsou předvedeni před veleradu,
je jim zakázáno zvěstovat Vzkříšeného, jsou zbičováni a propuštěni.

A co se stane?

Odcházejí s radostí, že směli pro Kristovo jméno trpět příkoří.

A mluví o něm dál.

Mluví o něm dál, dokud je znovu nezatknou a znovu nezbičují

a znovu nepropustí. A oni ne a ne přestat.

Potom je kamenují a křížují a stahují z kůže.

Berou jim majetky a životy,

ale **jediné co jim nemohou vzít je radost.**

Jsou to strašně otravní a nepříjemní lidé, tihle křesťané.

Nedají se podplatit, protože nic pro ně není dražší než Boží království –
a svět s celým svým bohatstvím nemá, čím by tento zisk přebil.

Nedají se zastrašit, protože vědí, že tím, co člověka odděluje od života
ve skutečnosti není utrpení nebo smrt těla, ale hřích.

Nejhorší na nich je, že pokud milují toho svého Boha,
pak jim všechno napomáhá k dobrému.

Když se jim dobré dílo daří, děkují za ně Pánu a chválí ho.

A když pak přijde zkouška, nemoc, utrpení,
anebo pronásledovatel se svým pronásledováním,
nepropadají panice,

protože vědí, že se touto cestou mohou blížit nebi,
že se tak učí trpělivosti, rostou ve svatosti

a skrz snášení křížů kráčejí ve stopách svého Mistra.
Jak takovým lidem uškodit?

Není divu, že ne jeden pronásledovatel musí odejít
do předčasného důchodu se zničenými nervy.

A čím jsou ti křesťané světější, tím je to s nimi horší.
Takový svatý František byl přímo pronásledovatelova noční můra.
Vždyť jak jste mohli hrozit vyhladověním člověku,
který se chtěl stále postit.
Jak jste ho mohli zničit a ožebračit,
když pobíhal kolem v potrhaných šatech,
celý šťastný nad tím, že už je žebrákem.
Bili jste ho klackem a on u toho poskakoval a děkoval,
protože nedůstojnost byla jeho jedinou důstojností.
Nemohli jste mu dát hlavu do pranýře bez rizika,
že ji vkládáte do svatozáře. [Chesterton]

Pronásledovatelovou jedinou útěchou,
jeho jediným potěšením,
jsou křesťané, kterým schází radost –
ne taková ta chechtavá na povrchu,
ale hluboká vnitřní.
Kde totiž taková radost schází, tam schází pevné napojení na Krista,
tam něco utáhlo kohoutek, kterým do srdce proudila Boží láska.
Ať už tento kohoutek zastavilo zalíbení v hříchu, zalíbení ve světě,
anebo naslouchání ďáblovým pokušením,
křesťanův smutek je vždy pronásledovatelovou radostí.

Shrnuto a podtrženo:

pokud toužíte po výhodném zaměstnání,
staňte se pronásledovatelem Kristových učedníků,
ale pokud se někým takovým stanete, jen se modlete,
- nakolik něco takového vzhledem ke svému povolání můžete dělat -,
ať jsou křesťané svému Kristu málo věrní,
protože jinak je velice těžké jim, jakkoliv ublížit. Amen.

3.neděle velikonoční, C

Velikonoce: doba bez moralizování; ale jak je tedy žít?

(1) Velikonoční doba je hrozivě dlouhá
a může se stát, že si s ní křesťan nebude vědět rady.
Jedna zbožná žena se zeptala:

„Program postní doby je jasný: půst, modlitba, almužna,
ale doba velikonoční? To se mám sedm týdnů radovat?

Nepostím se? -> konečně se zajímám o své břicho;
skončil smutný půst, začala radostná doba vyžírání ledničků a špajzů

Nemodlím se? -> skončila doba prodlévání na modlitbách;
konečně můžu zvesela na Boha zapomenout

A almužna? -> Konečně jsou Velikonoce,
skončily dny otravné starosti o bližního;
můžu zavřít oči k potřebám potřebných a šťastně spočinout v sobě?
Skutečně? Takové pojetí Velikonoc rovnalo by se
slastnému kroužení kolem vlastního pupku a zapomnění na Boha a lidi.
To je samozřejmě bylo absurdní?

Takhle velikonoční dobu určitě uchopit nelze? Ale jak?

(2) Než dojdeme k pointě, bylo by dobré projít kolem dnešního evangelia.
Tak především, je to evangelium velikonoční, což znamená, že se o něm špatně káže.

O Velikonocích nelze moralizovat.

Dokud Ježíš vyučoval, nabádal, káral, podněcoval,
přikazoval, zakazoval, vybízel a varoval,
bylo možné parafrází jeho slov křesťany ponoukat k činu.

Ale jak si poradit s úryvky Písma,
kdy se Pán prostě jen ve slávě ukazuje učedníkům.
Přijde na břeh, zeptá se jich, jestli nemají něco k jídlu,
a když nemají, pošle je rybařit, mezitím rozdělá oheň,
a když se rybáři vrátí, řekne jim: „Pojďte snídat.“

Kazatel může být bezradný nad tou absencí moralizujících mouder
a křesťan taky. A kdo by si chtěl pomoci zbožnou literaturou,
zjistí, že i ona obsahuje nejčastěji rady, jak uchopit sebe sama –
tj. různé psychospirituální příručky, návody na život s pomocí evangelia,

ale skoro vůbec se nezabývá Bohem.

JK staví učedníky do středu svého zájmu,

stará se o jejich všednodenní potřeby.

Zde je první podnět k uchopení velikonoční doby:

Bůh tě učinil středem své pozornosti, učíš ho středem své.

Už v SZ bylo přikázání „miluj Boha“, „miluj bližního“;

ale jak a proč vlastně?

Přikázání samo mi nedá sílu podle něj jednat.

Potřebuji být proměněn láskou samou.

Je těžké být pozorný vůči tomu, kdo si to na mně vynutí přikázáním.

Je snazší být pozorným vůči tomu, kdo mě zahrne svou pozorností.

A takto si duši získává zmrtvýchvstalý Pán.

Velikonoční jásavé emoce se dostaví možná opožděně nebo nikdy,

ale vědomí, že mě Bůh, když se válím v bídě nedošlápne,

že mě, když jsem nalomenou třtinou, nedolomí,

vědomí, že mi ve chvíli, kdy čekám pokárání, řekne:

„Pojď snídat.“ může proměnit srdce.

Pokud tohle poznání doputuje až do mého srdce,

budu Bohu věnovat pozornost ne protože to po mně chce,

ale protože chci věnovat pozornost někomu, kdo ji tak moc věnuje mně.

A jak je to tedy s tím postem, modlitbou a almužnou.

Skončil půst.

Sláva! Mohu zas zasytit břicho mlkou a srdce seriálem?

A co když ne? – objevím, že to byly kompenzace,

v postní době jsem připravil prostor pro vzkříšeného

a zjistím, že to, čím jsem se zahlcoval, mě stejně nechávalo hladového,

že Bůh je lepší potravou.

Velikonoce nejsou návratem k nezřízenosti,

ale poznáním, že ten prostor, který jsem v sobě uprázdnil,

byl přípravou na skutečnou, ne náhražkovou, plnost.

A co modlitba?

V postní době jsem byl žebrákem volajícím zprostřed své bídy a stále jím jsem.

Ale nyní jsem opět poznal Pána, který prázdné ruce plní a špinavé umývá, že má rád mou snahu, ale sám koná mnohem víc. A můžu chválit a vzdávat díky.

A almužna, služba bližnímu.

Ani ta není ve velikonoční době vypnuta.

I ona je jen proměněna.

Nyní nerozdávám z toho, co jsem si odepřel, ale z toho, co jsem dostal.

Co jsem dostal? Opět: dávku Boží pozornosti.

Pokud se Bůh zabývá mnou, ne jako kontrolor, ale jako ten, kdo stane u mých břehů a pozve mě na snídani, pak už se nemusím tolik zabývat sebou.

Můžu věnovat pozornost jemu. Mohu ji věnovat lidem.

Objeví svobodu od sebe sama, jež je počátkem té radosti, která pak přitahuje nevěřícího člověka ke křesťanství víc než spousty slov.

3.neděle velikonoční, C, Smolen, Jiný tě přepáše...

S jakou vervou se rvou o přežití lidé, kteří tonou v nepřízni a zkoušce.
Ale co my kolébání přízni a prosperitou?

Jak čelit, když není čemu?

Člověk není stavěný na stav, kdy scházejí výzvy.

Neumí si poradit s příznivými.

Aby mohl plout vpřed, potřebuje často pořádný protivítr, občas bouří,
jinak uvízne na mělčinách v zemi svých splněných přání,
která se nebi nijak zvlášť nepodobá.

Kristus říká Petrovi:

Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl.

Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.

Boží Prozřetelnost nás permanentně přepásává a vede, kam nechceme.

Bohu díky!

Když totiž Petr dělal, co chtěl,

když si kráčel pěkně bez překážek světem,

většinou to pěkně pokazil.

Svatost není náš soukromý projekt,
nějaké šlechtění duše podle vlastního plánu.

Svatost je projekt trojjediného Boha,
který si nás přetváří ke svému obrazu netušenými cestami.

Jedno z těch dlát, jimiž nás nejlépe sochá, se nazývá *nepřízeň*.

Kdo by spočítal, kolik lidí už bylo zachráněno před hříchem tím,
že je nějaký otravný bližní vyrušil a něco po nich chtěl.

Kdo ví, kam kráčel Šimon z Kyrény, když ho vojáci zastavili
a strčili mu do ruky kříž, aby ho Kristu poponesl.

Nejednou nás zachraňují ti, kdo nás potřebují,

ti, kdo nám překříží cestu a poboří naše plány,

které určitě nejsou totožné s tím plánem, jež pro nás má Pán.

3.neděle velikonoční, C, Kodet

Ježíš oslovuje Petra jeho rodným jménem „**Šimone**“ jako na začátku. Tím ho zve k jeho první lásce,

k tomu prvnímú rozhodnutí pro Pána a k obnově všeho.

Ježíš se ptá Šimona Petra třikrát po lásce, ale vždycky trochu jinak.

V řečtině jsou dva výrazy pro lásku:

láska obětující (agape) a láska přátelská (filein).

Ježíš se ptá Petra: „**Miluješ mě víc než ti zde?**“

Petr se před pár dny dušoval, že kdyby ho všichni opustili, on ne.

Stavěl se do pozice, kdy on je výjimečný.

Jeho domýšlivost musela být uzdravena Ježíšovou otázkou:

„Miluješ mě víc než ti zde?“

Petr odpovídá: „**Ty víš.**“ Petr konečně nestaví na sobě.

Obrátil se od sebedůvěry k důvěře v Boha, aby mohl milovat.

Růst lásky je v přímé úměře k umenšování pýchy a růstu důvěry.

Třetí otázka po lásce je asi proto,

že Petrovi evokovalo to trojí jeho zapření.

Ale právě v této nevěrnosti musí Petr zakusit, že Pán je věrný a milosrdný.

Jako při prvním rybolovu musel Petr poznat,

že je slabý a hříšný, plný strachu, aby ho Pán mohl povolát,

tak si znovu musel uvědomit, že bez Boží milosti je schopen všeho.

Jako by chtěl říci:

„Pane, Ty víš, že já jsem schopen všeho, ale také víš, že tě mám rád.“

Už ví, že přátelství s Ježíšem není z jeho schopností, ale je Božím darem.

„Pas mé beránky, pas mé ovce.“

Bylo potřeba, aby Petr vykonával pastýřskou službu ze zkušenosti přijaté Ježíšovi lásky a milosrdenství a také, když sám bude Ježíše milovat. Každá autorita v církvi se má projevovat především láskou a milosrdenstvím.

Bez lásky a soucitu je každá instituce zvrácenost.

Ty, které nám Pán svěřil nepatří nám, ale Pánu.

Kdo miluje Boha, naučí se milovat i jeho potřebné.

Když denně žijeme z Božího slitování, pak jsme schopni ho dávat dál.

I když někdy musíme lidi odmítnout nebo nemůžeme souhlasit s tím, co po nás chtějí, musí ale vědět, že jsme se k nim nejen chovali slušně, ale že jsme jim zprostředkovali dotek Boha a nebe.

Ježíš se ptá Petra na lásku, přikazuje mu práci a předpovídá utrpení.

Láska, práce a kříž. Jedno nemůže být bez druhého.

„Následuj mě“

znamená žij svůj pozemský život tak, jak si to viděl na mně.

3.neděle velikonoční, C, P. Martinec

Dříve než Ježíš ustanovil Petra u Genezaretského jezera nejvyšším pastýřem církve dal mu rozhodující otázku:

„Šimone, synu Janův, miluješ mne?“

Ježíš se neptal na Petrův původ, vzdělání a schopnosti.

Neptal se na jeho dosavadní život, dokonce ani na život budoucí.

Neptal se Petra, zda mu vždy zachová věrnost,

jestli bude žít bezúhonně, a že nebude sláb.

Ježíš se zeptal na něco docela jiného.

„Šimone, synu Janův, miluješ mne?“

Touto otázkou připravuje Petra na jeho poslání.

Podívej se, Petře, na svou loď, rodinu a síť.

To všechno musíš opustit. Budeš lovit lidi.

Uvědom si svoje nedostatky:

svou prudkost, ctižádost a nerozvážnost.

I toho je třeba se vzdát. Jakou mi dáš odpověď?

Miluješ mne opravdu víc než všechno ostatní a víc než ostatní zde?

I nám klade Ježíš tuto otázku.

Petr odpověděl: „Pane, Ty víš všechno, Ty víš, že Tě miluji.“

Tato odpověď dovedla Petra

až k mučednické smrti na vatikánském pahorku.

K takové odpovědi je třeba Boží milosti, víry a lásky.

Boží milost je dar. A o dary je třeba v modlitbě prosit.

3.neděle velikonoční, C, *Dom Samuel, Celým srdcem, strana 27*

Apoštol Petr třikrát zapřel Pána a pak třikrát vyznal svou lásku. Petr si hřích raději přiznal, aby ho přiznání ospravedlnilo, než aby chybu zapíráním zhoršil.

„Spravedlivý začne obviněním sebe.“ Př 18,17

Proč Petr po zapření Mistra plakal?

Protože chyba se do něho vloudila bez jeho vědomí.

Petr byl nešťastný a plakal, protože chyboval a mýlit se je lidské.

Co se nedá omluvit, může se omýt.

Chybu, kterou by člověku bylo hanba přiznat, omývají slzy.

Pláč usmírjuje hanbu s odpuštěním.

Slzy vypovídají o chybě, aniž špatný čin znovu pojmenovávají, přiznávají hřích, aniž zvyšují hanbu; slzy vyvolávají odpuštění, aniž se ho dožadují.

Petr mlčel, aby prosba za odpuštění, následující tak rychle po prohřešku, ještě vinu nezhoršila.

První musí být pláč, kterým se prosí o odpuštění.

Blahodárné slzy, které omývají hřích!

Ti, na které pohlédne Ježíš, pláčou.

Pane Ježíši, pohlédni na nás,

ať dokážeme plakat nad svými hříchy.

Ježíš se ptá Petra na lásku, přikazuje práci a slibuje utrpení.

Láska, práce a utrpení nemohou jedno bez druhého sloužit k Boží slávě a spáse člověka.

Láska bez práce je falešná. Utrpení bez lásky je nesmyslné.

Práce a utrpení nevycházející z lásky

a nevedoucí k lásce jsou k ničemu.

Lásku bez kříže nenajdeš, kříž bez lásky neunesíš.